

Sygn. akt *IV Ka 748/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Flinik

Sędziowie SSO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

SSO Adam Sygit

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 16 października 2014 r.

sprawy **T. W.** s. R. i C. ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 27 maja 2014 r. sygn. akt III K 150/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 180,00 (stu osiemdziesięciu) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 748/14

UZASADNIENIE

T. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 27 maja 2014r. (sygn. akt III K 150/14) został uznany za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a polegającego na tym, że 27 maja 2010 r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. z tytułu udzielonego kredytu, poprzez złożenie nierzetelnego oświadczenia o swoim zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) z siedzibą w B. przy ul. (...), celem uzyskania dla siebie kredytu gotówkowego w kwocie 43.511 zł na zakup samochodu osobowego marki M. (...) rok produkcji 2001, wprowadzając w ten sposób przedstawiciela ww. banku w błąd co do prawdziwości powyższych okoliczności istotnych dla udzielenia kredytu oraz zamiaru uregulowania należności, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 13 czerwca 2006 r. do 29 października 2010 r. części kary 7 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Włocławku z 8 grudnia 2009 r. w sprawie – sygn. akt II K 103/09 za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. i inne, tj. czynu z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji osobistej oskarżonego, który podniósł w szczególności, że jego działania nie były nacechowane złą wolą, a stanowiły konsekwencję podjęcia współpracy z (...). W konkluzji apelujący wniósł o wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jawiła się jako oczywiście niezasadna w rozumieniu treści przepisu art. 457 § 2 k.p.k., wobec czego zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

Sąd pierwszej instancji w sposób w pełni prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, po czym poczynił jak najbardziej trafne ustalenia faktyczne skutkujące uznaniem sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, po przeprowadzeniu kompleksowej i właściwej analizy i oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd orzekający w swym kompletnym i całkowicie przekonującym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniącym zadość tym wymogom, jakie określa dlań treść przepisu art. 424 k.p.k., wskazał, na jakich dowodach oparł dokonane ustalenia. Z treści uzasadnienia zatem w sposób jednoznaczny, jasny i zrozumiały wynika ***dlaczego zapadł taki właśnie wyrok***, a przedstawiona ocena dowodów, jak wspomniano, w żaden sposób nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania, jak najbardziej uprawniając do korzystania z ochrony przewidzianej właśnie treścią przepisu art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy w powyższym zakresie z tą argumentacją, jaka została tamże przywołana, w pełni się utożsamia i się do niej odwołuje, nie dostrzegając zatem konieczności ponownego szczegółowego jej przytaczania.

Nie jest od rzeczy odnotować, że z treścią zgromadzonych dowodów koresponduje także i to, że skarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał związane z tym okoliczności. Przy czym, jednoznacznego odnotowania i stwierdzenia wymaga, że całkowicie głośłownie brzmią te twierdzenia oskarżonego, jakoby czynu tego miałby się dopuścić wiedziony „obowiązkiem wynikającym z podjętej współpracy z (...)”. Abstrahując od tego, że okoliczności tej nie potwierdza jakikolwiek dowód przeprowadzony w sprawie, to tego rodzaju wersja prezentowana przez wymienionego brzmi całkowicie nierzeczowo, nielogicznie, pozostając w skrajnej sprzeczności z elementarnymi wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W konsekwencji, z tego rodzaju twierdzeniem, a w ślad za nim zarzutem zawartym w apelacji, trudno podjąć jakowąś dalej sięgającą polemikę. Zupełnie bowiem nie wiedzieć na jakiej podstawie oskarżony utrzymuje, by „dla wyższego celu podjął się ryzykownej współpracy” a w konsekwencji „nie powinna go spotkać tak surowa kara”.

Równocześnie zaś, pozostaje skonstatować, że przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu jest relatywnie znaczna kwota wyłudzonego kredytu, oskarżony działając w inkryminowany sposób wypełnił ustawowe znamiona dwóch przestępstw, odpowiada w warunkach powrotności do przestępstwa, będąc osobą wielokrotnie karaną sędownie, także za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 121 – 123).

Niniejsza apelacja jawi się tymczasem jako tyleż lakoniczna, co wyłącznie polemiczna wobec ustaleń sądu orzekającego oraz rzetelnej logicznej i przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostarczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów tego rodzaju, które mogłyby skłaniać do podzielenia zawartej w tymże środku odwoławczym argumentacji.

Rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych za II instancję ma swe oparcie w treści przepisów art. 636 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity – Dz. U. Nr 49/83, poz. 223 ze zm.), wobec uznania, że brak było podstaw do zwolnienia wymienionego od ponoszenia tychże kosztów.